

Dokument nr. 15:12

(2001-2002)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 183

Innlevert 13. februar 2002 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 22. februar 2002 av arbeids- og administrasjonsminister Victor D. Norman

Spørsmål:

«Personer som får ytelser fra det offentlige skal ha skriftlig melding om vedtak som fattes og hvilke hjemler som er brukt, eventuelt avvist. Uten slik melding kan ikke vedtaket kontrolleres eller påklages. Det blir også umulig for stønadsmottakere å få lån dersom de ikke kan dokumentere inntekt.

Medfører det riktighet at personer på medisinsk rehabilitering og attføring ikke lenger får en slik skriftlig melding fra Aetat om vedtak på ytelser, og i hvilket lovverk er en slik praksis hjemlet?»

Svar:

Når det innvilges rehabiliterings- og attføringspenger, blir det fastsatt et beregningsgrunnlag for ytelsen og stønadsmottakeren får beregnet en dagsats for ytelsen. Vedtaket om tilståelse av rehabiliterings- eller attføringspenger anses som enkeltvedtak. Aetat sender rutinemessig skriftlig melding om vedtak til stønadsmottakeren i samsvar med forvaltningslovens regler for enkeltvedtak. Jeg har fått opplyst at også Trygdeetaten sender skriftlig melding om vedtak ved innvilging av rehabiliteringspenger.

For attføringspenger innvilges i utgangspunktet stønadsmottakeren en 100 pst. ytelse. Utbetaling av 100 pst. ytelse forutsetter at stønadsmottaker ikke utfører lønnet arbeid i tillegg til å motta attføringspenger. Det er innført et meldekortsystem for attføringsmottakere slik som for dagpengemottakere. Stønadsmottakerne skal sende inn meldekort hver 14. dag med opplysninger om hvorvidt de deltar i attførings tiltaket, og om de i den foregående perioden har utført lønnet arbeid. Aetat informerer brukerne om at attføringspengene vil bli redusert etter gitte regler

dersom stønadsmottaker melder fra om lønnet arbeid. Vedtaket om tilståelse av attføringspenger er enkeltvedtak, og stønadsmottaker får rutinemessig skriftlig melding om dette. Den enkelte utbetalingen er bare en teknisk utmåling basert på enkeltvedtaket samt informasjonen som er gitt om meldekort og virkningen av lønnet arbeid. Det sendes derfor ikke ny melding om vedtak når ytelsen justeres etter de opplysninger stønadsmottakeren gir på det innsendte meldekortet.

Tidligere kunne stønadsmottakerne tjene inntil 0,5G ved siden av fulle attføringspenger. Denne friinntekten er nå fjernet slik at attføringspengene skal justeres for alt lønnet arbeid. Denne endringen henger sammen med forslaget om å kunne øke arbeidsinnsatsen etter at attføringspenger er innvilget opp til 60 pst., slik at attføringspengene nå kan graderes ned til 40 pst. Videre vil attføringspengene normalt være lavere enn lønn, slik at stønadsmottakeren vil ha en økonomisk motivasjon til kontakt med arbeidslivet selv om friinntekten er fjernet. Som følge av at friinntekten for attføringspenger nå er fjernet, skal det ikke lenger fastsettes ny uføregrad basert på hvor stor del av arbeidsevnen som er nedsatt. Det er som følge av dette ikke nødvendig å treffe et nytt vedtak for de tilfeller ytelsen justeres etter stønadsmottakerens opplysninger om arbeid som er gitt på det innsendte meldekortet.

For bankene vil det være stønadsmottakers samlede inntekt i en angitt periode som må være av interesse i forhold til en lånevurdering. Dersom attføringspengene reduseres pga. samtidig arbeid, vil stønadsmottaker ha mottatt lønn for samme periode. Da lønn normalt vil være en høyere ytelse enn attføringspengene, vil den samlede utbetalingen av attførings-

penger og lønn i perioden i de fleste tilfeller utgjøre mer enn de fulle attføringspengene. Jeg kan derfor ikke se at det ikke sendes skriftlig melding om vedtak, når utbetalte attføringspenger reduseres på grunn av samtidig arbeid, skulle kunne ha noe si for bankenes lånevurdering.

Dersom Aetat får nye opplysninger som medfører at det fastsatte beregningsgrunnlag og/eller dagsats må reberegnes, stanses det opprinnelige vedtaket for den resterende vedtaksperioden. Stønadmottakeren vil da få skriftlig melding om stans og om fastsettningen av den nye beregningen av attføringspengene i et

nytt vedtak. Det samme gjelder dersom vedtaket stanses for den resterende eller deler av vedtaksperioden pga. at stønadmottakeren har kommet i arbeid eller lønnet tiltak.

Når det gjelder rehabiliteringspenger, har jeg fått opplyst at de nye beregningsreglene ikke har medført endringer i melderutinene i trygdeetaten. Ved innvilgelse av rehabiliteringspenger fastsettes, på samme måte som tidligere, en uføregrad basert på hvor stor del av arbeidsevnen som er nedsatt. Dersom det skjer endringer i arbeidsevnen, blir det truffet et nytt vedtak hvor den nye uføregraden fremgår.

Spørsmål nr. 184

Innlevert 13. februar 2002 av stortingsrepresentant Karl Eirik Schjøtt-Pedersen

Besvart 21. februar 2002 av fiskeriminister Svein Ludvigsen

Spørsmål:

«Fiskerimyndighetenes ytre etat har stor betydning både for rettledning og utvikling i næringen samt kontroll og forvaltning. Det synes som om det nå planlegges en storstilt nedlegging av lokale fiskerikontor.

Mener fiskeriministeren at en slik omlegging er i tråd med målet om utvikling av næringen, og hvordan mener fiskeriministeren slik nedleggelse vil virke på små fiskerisamfunn som sliter med nedgang i folketallet?»

Svar:

Det er viktig for meg å understreke at omorganiseringen har som mål å styrke etaten. Gjennom å etablere en fiskerikontorstruktur som er mer hensiktsmessig ut fra bl.a. servicetilbud, ressursbruk og utnyttelse av kompetanse mener jeg at etaten i større grad kan møte dagens og fremtidens utfordringer.

Dagens kontorstruktur ble etablert på 70-tallet, og var hensiktsmessig sett ut fra datidens behov. Etaten

står i dag overfor andre utfordringer som krever en annen måte å løse oppgavene på. Et betydelig mer komplekst og omfangsrikt regelverk enn tidligere, krever større tverrfaglige kompetansesentre for å kunne yte tilfredsstillende service. Nye utfordringer innenfor en vekstnæring krever stabile, fleksible og robuste kontor. En sterkt redusert etterspørsel av de tradisjonelle tjenestene i rettledningstjenesten, store endringer i infrastrukturen siden 70-tallet samt utviklingen innenfor IKT, tilsier også en endring av organisasjonen.

Jeg er av den oppfatning at en mer hensiktsmessig organisert fiskerietat vil være en viktig bidragsyter i utviklingen av fiskeri- og havbruksnæringen, og gjennom det sikre sysselsetting og bosetting langs kysten. Etablering av kommunale servicekontorer som kan løse enkelte oppgaver og ellers formidle kontakt til det statlige forvaltningsapparat, åpner for nye muligheter også innenfor fiskeri- og havbrukssektoren.

Spørsmål nr. 185

Innlevert 13. februar 2002 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland

Besvart 21. februar 2002 av olje- og energiminister Einar Steensnæs

Spørsmål:

«Etter rådsdirektiv 96/92/EF artikkel 5 (3) skal eventuelle avslag på konsesjonssøknader rapporteres til ESA.

Kan statsråden akseptere et slikt inngrep i norske myndigheters suverene rett til å regulere konsesjoner, og innebærer dette at konsesjoner til norsk kraftutbygging nå skal overstyres fra ESA i Brussel?»

Begrunnelse:

Ekspedisjonssjef Per H. Høisveen og avdelingsdirektør Lars Chr. Sæther i Olje- og energidepartementet skriver til Norges vassdrags- og energidirektorat at ev. avslag på søknader om konsesjon til opprettelse av ny produksjonskapasitet, etter rådsdirektiv 96/92/EF (eldirektivet) artikkel 5 (3), skal meddeles kommisjonen til orientering. For Norges del skal det rapporteres til ESA (EØS-domstolen). Dette gir grunn til å uttrykke bekymring for at ESA er i ferd med å etablere seg som en overordnet reguleringsmyndighet for norsk kraftforsyning.

Svar:

ESAs viktigste oppgave er å kontrollere at EFTA-statenes nasjonale myndigheter oppfyller sine forpliktelser etter EØS-avtalen i henhold til artikkel 5 i avtalen mellom EFTA-statene om opprettelse av et

overvåkningsorgan og en domstol. Kontrollen skal dekke både hvordan EØS-reglene gjennomføres i nasjonal rett, og hvordan de senere håndheves. Til dette formål kan ESA innhente alle nødvendige opplysninger fra EFTA-statenes myndigheter slik det også fremgår av lov om gjennomføring av EØS-avtalen av 27. november 1992 nr. 109 § 5.

Rådsdirektiv 96/92/EF (eldirektivet) er gjort til en del av EØS-avtalen, og er implementert i norsk rett. ESA har derfor kompetanse til å kontrollere at Norge oppfyller sine forpliktelser etter direktivet.

Det følger av eldirektivet artikkel 5 (1) at medlemsstatene selv fastsetter kriteriene for å gi konsesjon til opprettelse av ny produksjonskapasitet. Formålet med rapporteringsrutinen etter artikkel 5 (3) er utelukkende å gi ESA et grunnlag for å kontrollere at eventuelle avslag på konsesjonssøknader er i tråd med EØS-avtalen og eldirektivet. Dette tilsier at avslagene skal være objektivt begrunnet og ikke diskriminere konsesjonssøkere fra andre EØS-land, samtidig som de skal være velfunderte og behørig dokumentert. Alle disse kravene er allerede fullt ut ivarettatt gjennom vår gjeldende konsesjonslovgivning.

Det må derfor bero på en misforståelse når representanten Langeland oppfatter en ordinær rapporteringsrutine i denne sammenheng som overstyring.

Spørsmål nr. 186

Innlevert 13. februar 2002 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 20. februar 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Hvordan vil justisministeren følge opp forslaget til ny lov om tomtefeste som daværende justisminister Hanne Harlem sendte på høring i august/september i fjor?»

Begrunnelse:

Etter at den nye lov om tomtefeste trådte i kraft, har mange tomtefestere opplevd en kraftig økning i festeavgiften. Et eksempel er 340 huseiere på Lande i Sarpsborg som har opplevd å få festeavgiften oppjustert fra 484 kr til 8 459 kr året. Opplysningsvesenets fond som eier tomtene, har foretatt ny verdifast-

settelse og beregnet festeavgiften ut fra dette og i tråd med de muligheter den nye loven gir.

I august/september i fjor sendte daværende justisminister Hanne Harlem ut et forslag til en ny lov om tomtefeste på høring, som på vesentlig punkter skilte seg fra den som et flertall i Stortinget hadde vedtatt.

Svar:

Høringsnotat av 29. august 2001 med utkast til endringer av lov 20. desember 1996 nr. 106 om tomtefeste m.m. ble sendt ut av Justisdepartementet under daværende statsråd Hanne Harlems ledelse med høringsfrist 1. mars 2002. Jeg har for min del regis-

trert at høringen pågår, og at den til dels går inn på spørsmål som har vært under debatt de senere år. Jeg har også registrert at høringsnotatet viser til Stortingets vedtak 13. juni 2000, og at det fremgår at høringen bl.a. er en forberedelse til oppfølgingen av vedtaket. Etter dette vedtaket skal tomtefesteloven § 15 om regulering av festeavgifter og denne regelens

praktiske virkning evalueres etter 1. januar 2004, da de nye reglene har virket i to år.

Jeg finner det naturlig å se høringsinstansenes vurderinger til de ulike spørsmålene høringsnotatet tar opp, før jeg tar stilling til hvordan saken skal håndteres videre.

Spørsmål nr. 187

Innlevert 14. februar 2002 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 21. februar 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Politiets sikkerhetstjeneste ba om deltakerlisten til Barents Press Konferansen i Alta, som ble avviklet i helgen 8. - 10. februar. På konferansen diskuterte norske og russiske pressefolk åpenhet og pressefrihet. I ettertid er det også fremkommet at PST i Finnmark henter inn lister over besøkende ved de ulike overnattingsstedene i Finnmark for å følge med i hvem som besøker fylket.

Ser statsråden noen betenkeligheter med den praksis PST har lagt seg på i Finnmark?»

Svar:

Som et ledd i utlendingskontrollen plikter hoteller og andre overnattingssteder å føre fortegnelse over overnattingsgjester. Dette er fastslått i utlendingsloven hvor det blant annet er bestemt at Kongen kan gi bestemmelser om at den som driver hotell og andre overnattingssteder skal føre fortegnelse over alle som overnatter og gi politiet melding om dem.

Omfanget av denne plikten er nærmere regulert i utlendingsforskriften § 150 hvor det i første ledd er bestemt at det skal føres fortegnelse over alle som overnatter. I tredje ledd er det fastsatt at politimesteren eller den han bemyndiger skal godkjenne måten fortegnelsen føres på og skal til enhver tid ha adgang til gjennomsyn av fortegnelsen. Etter fjerde ledd skal politiet gis melding om alle utenlandske overnattingsgjester med unntak av nordiske statsborgere. Meldingen skal være i samsvar med den førte fortegnelsen og skal sendes politiet så snart som mulig etter utlendingens ankomst. Denne ordningen er en videreføring av bestemmelser i fremmedloven fra 1956 med forskrifter, som riktignok bestemte at politiet skulle ha skriftlig melding om *alle* overnattingsgjester.

Dette innebærer at den som driver hotell og pensjonat mv. plikter å føre fortegnelse over *alle* som overnatter. Dette inkluderer både nordmenn og utlendinger.

Det fremgår uttrykkelig av forskriften at politiet til enhver tid skal ha adgang til gjennomsyn av fortegnelsen, hvilket betyr at politiet kan be om å få se gjestelistene for så vidt gjelder både norske og utenlandske gjester. Hotellenes plikt til å sende inn gjestelistene til politiet er imidlertid begrenset til kun å gjelde ikke-nordiske overnattingsgjester. Politiet skal med andre ord ikke få oversendt komplette oversikter over overnattingsgjestene.

Etter det jeg har fått opplyst har politiet også mottatt oversikt over norske overnattingsgjester fra et hotell i Alta. Dette har skjedd ved en beklagelig inkurie fra hotellets side, og hotellet er underrettet om at det ikke skal oversende slike fullstendige lister i fremtiden. Dette er det ikke hjemmel til, ettersom listene som automatisk skal oversendes politiet ikke skal inneholde opplysninger om nordiske statsborgere. Politiet skal med andre ord ikke få oversendt komplette lister over overnattingsgjestene.

Ordningen med å føre oversikter over utenlandske overnattingsgjester er ikke en særnorsk ordning. Tilsvarende ordninger finnes også i andre europeiske land.

Jeg har ellers ingen innvendinger mot dagens lovgivning, som fastslår at politiet - som et ledd i utlendingskontrollen - skal ha opplysninger fra overnattingsstedene om ikke-nordiske overnattingsgjester. Jeg vil beklage at politiet også har mottatt opplysninger om norske overnattingsgjester og finner grunn til å bemerke at en slik oversikt ikke har noen relevans i forhold til utlendingskontrollen.

Når det gjelder opplysningen om at politiet har bedt om deltakerlisten til Barents Press Konferansen i Alta, har jeg i utgangspunktet ingen merknader til dette. Jeg er imidlertid opptatt av at vi har en sikkerhetstjeneste med gode kontakter i alle miljøer og som er alminnelig orientert om aktuelle begivenheter lokalt. Etter det jeg har fått opplyst var det en tjenestemann fra Politiets sikkerhetstjeneste som tok kontakt med arrangøren med forespørsel om muligheten for å få deltakerlisten.

Det er på det rene at politiet ikke har noen hjemmel for å kreve denne informasjonen, men dersom politiet mener at det kan være tjenlig å innhente slike

opplysninger, er det etter omstendighetene få betenkeligheter knyttet til at de åpent går ut og søker etter denne informasjonen.

Spørsmål nr. 188

Innlevert 14. februar 2002 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 26. februar 2002 av arbeids- og administrasjonsminister Victor D. Norman

Spørsmål:

«Aetat har tatt i bruk datasystemet Arena. I budsjettproposisjonene er det omtalt som en vellykket og hensiktsmessig satsing. Signaler fra ansatte i Aetat tyder på at systemet er tidkrevende og ikke tilpasset behovet for mindre regelorientert og mer individuelt skreddersydd tilbudsstruktur og formidling i arbeidsmarkedspolitikken.

Kan statsråden gi en evaluering av SIAMO, hensiktsmessigheten av systemet i forhold til behovet for mer fleksibilitet og effektivitet i Aetat?»

Svar:

Som kjent utvikler Aetat Arbeidsdirektoratet nytt økonomi- og saksbehandlingssystem for arbeidsmarkedsetaten. Utviklingsarbeidet er prosjektorganisert under navnet SIAMO - Service og Informasjon for en ArbeidsMarkedsetat i Omstilling. Bakgrunnen for iverksettelsen av SIAMO-prosjektet var vesentlige mangler i Aetats systemer i forhold til kravene i økonomiregelverket for staten. Som følge av dette arbeidet har Arbeids- og administrasjonsdepartementet fått innvilget overgangsordninger i forhold til økonomiregelverket frem til 1. januar 2003.

Utviklingen av det nye saksbehandlingssystem (Arena) er delt i tre hovedleveranser. Hovedleveranse 1 av Arena ble tatt i bruk i Aetat våren 2001. Denne leveransen gir Aetat systemstøtte til tjenester overfor arbeidssøkere og arbeidsgivere. Ved utviklingen av saksbehandlingssystemet har det vært en forutsetning at systemet skulle ivareta de krav som følger av lovverket som regulerer saksbehandling og

enkeltvedtak i offentlig sektor så vel som kravene i det nye økonomireglementet for staten. Arena bygger derfor på regler for saksbehandling i Aetat som har vært gjeldende i flere år. Systemet er utarbeidet i samarbeid med egne ansatte på alle nivåer i Aetat.

Arena er laget med sikte på effektiv koordinering av henvendelser og saker til etaten og for å kunne gi god service til brukerne. Arena har som mål å bidra til at Aetat kan utføre bedre registrering og oppfølging av Aetats brukere. Enkelte av trinnene i saksbehandlingssystemet kan oppfattes som mer omstendelige og arbeidskrevende for brukerne av systemet, men på sikt vil man kunne spare tid på registreringsprosessene i Aetat. Det er derfor også forventet at de nye løsningene vil gi effektivitetsgevinster i Aetat etter at de er satt i drift.

Arena er et system som favner store deler av Aetats kjernevirksomhet. Ved oppstart av et så stort system vil det avdekkes en del løsninger som ikke fungerer helt optimalt. På bakgrunn av de erfaringer etaten gjør når systemet er i drift, vil systemet justeres og videreutvikles. Dette har vært gjort fortløpende siden oppstarten av systemet i april 2001. Aetat har lagt stor vekt på brukernes tilbakemeldinger. Disse er bl.a. imøtekommet gjennom fire vedlikeholdsleveranser i 2001. Erfaringene med systemet og brukertilbakemeldinger har resultert i økt fokus på mer fleksibilitet i bruken av systemet. Dette er et prioritert område.

Aetat Arbeidsdirektoratet er av den oppfatning at Arena vil fylle de krav som settes til et effektivt saksbehandlingssystem når alle leveransene er på plass.

Spørsmål nr. 189

Innlevert 14. februar 2002 av stortingsrepresentant Olav Akselsen

Besvart 21. februar 2002 av nærings- og handelsminister Ansgar Gabrielsen

Spørsmål:

«Når reknar nærings- og handelsministeren med å leggje fram forslag som sikrar at norske sjøfolk er konkurransedyktige?»

Grunngjeving:

I samband med handsaminga av Budsjett-innst. S. nr. 8 for 2001-2002 vedtok Stortinget at "Stortinget ber Regjeringen så snart som mulig om å utrede et forslag til et system for å sikre at norske sjøfolk er konkurransedyktige." Også regjeringspartia stemde for dette framlegget. Vi veit at Sverige innfører nye reglar, og det er viktig at ikkje norske sjøfolk blir utkonkurrert på grunn av dårlege rammevilkår. Det er difor viktig at Stortinget så snart som råd får høve til å diskutera rammevilkåra også for norske sjøfolk.

Svar:

Skipsfarten er en meget konkurranseutsatt næring. Refusjonsordningen for sjøfolk har vært en viktig ordning for å beholde norske sjøfolk i norsk flåte. I statsbudsjettet for 2002 tok vi inn igjen skip i petro-

leumsvirksomhet og brønnbåter. Dette fordi vi mener at skip i disse segmentene er viktige i den kompetansebaserte norske skipsfarten. Blant annet vet vi at skip i petroleumsvirksomheten har et betydelig antall opplæringsstillinger. Fergereederier i NOR utenriksfart vil få sin egen ordning fra 1. juli 2002. Dette med bakgrunn i at Danmark, og nå etter hvert Sverige, har innført nettolønn for ansatte på fergerederiene.

En av de største utfordringene er å etablere stabile rammevilkår for skipsfartsnæringen. Refusjonsordningen for sjøfolk har vært gjenstand for forslag til endringer minst en gang i året siden 1996. Stadige endringer i næringspolitiske rammevilkår har uheldige konsekvenser gjennom økt usikkerhet og dermed reduserte muligheter for fornuftig strategisk planlegging.

Jeg avholdt 2. januar i år et møte med næringsorganisasjoner for å diskutere fremtidige utfordringer og løsninger på disse. Jeg ønsker å gå nøye gjennom de rammevilkår som næringen har i dag.

Statsbudsjettet for 2003 vil være rammen for tiltak som kan sikre norske sjømannsarbeidsplassers konkurransedyktighet.

Spørsmål nr. 190

Innlevert 14. februar 2002 av stortingsrepresentant Inge Ryan

Besvart 22. februar 2002 av fiskeriminister Svein Ludvigsen

Spørsmål:

«Nordisk Råd vedtok på sesjonen i København høsten 2001 å arbeide for en felles strategi for rovdyrpolitikken i Norden. Likeså ba miljøvernministeren og naturressursutvalget om at dette arbeidet måtte prioriteres på møtet i Oslo 29. januar 2002.

Hva vil samarbeidsministeren gjøre for å få fortgang i dette arbeidet slik at en kan få en bedre og mer samordnet nordisk rovdyrpolitikk?»

Svar:

Nordisk Råds rekommandasjon nr. 45/2001 har følgende ordlyd:

"Nordiska rådet rekommenderar Nordiska ministerrådet att återkomma med förslag till en gemensam förvaltningsstrategi för att bidra till långsiktigt livskraftiga rovdjursstammar och att därvid uppmärksamma behovet av att anpassa systemet för kompensation för förlust av tamdjur till den nya förvaltningsstrategin."

Denne rekommandasjonen er av samarbeidsministrene oversendt de nordiske miljøvernministre.

Rekommandasjonen er nå til behandling i de berørte landene.

Den videre fremmarsj vil avhenge av regjeringenes synspunkter og standpunkter. Som det fremgår av betenkningen om rekommandasjonen har Norge gitt sin tilslutning til økt nordisk samarbeid om rovdyrforvaltningen. Dette forutsetter imidlertid at også de andre nordiske land finner det ønskelig, og at man kan bli enige om innholdet i en eventuell felles forvaltningsstrategi.

Under alle omstendigheter vil Ministerrådet besvare rekommandasjonen på vanlig måte og jeg skal for min del gjøre miljøvernministeren oppmerksom på at Miljø- og naturressursutvalget har bedt om at arbeidet med denne rekommandasjonen blir prioritert.

Spørsmål nr. 191

Innlevert 14. februar 2002 av stortingsrepresentant Eli Sollied Øveraas

Besvart 20. februar 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Er lukkede møter i styret for Helse Nordmøre og Romsdal i tråd med offentlighetsloven, og mener statsråden at det er tatt tilstrekkelig hensyn til retten til innsyn når styret for Helse Nordmøre og Romsdal holder sine møter lukket, eller vil statsråden ta initiativ til at møtene blir åpnet, slik at pasienter og over 100 000 mennesker kan "ta del" i den offentlig debatt?»

Begrunnelse:

Styret for helseforetaket Helse Nordmøre og Romsdal har vedtatt at de vil følge offentlighetsloven. Da styret behandlet hvorvidt de skulle ha åpne eller lukkede møter, ble denne saken merket som B-sak. Styret gjorde følgende vedtak: "Offentlighetslovens krav imøtekommes gjennom aktiv praktisering av meroffentlighet med henhold til dokumentinnsyn. Styret finner ikke å ha tilstrekkelig erfaring til nå å kunne vurdere hvilken møteform som er mest hensiktsmessig. Møtene vil derfor fortsatt være lukket."

Jeg finner det meget betenkelig at et offentlig organ holder sine møter lukket og nekter innsyn. Møre og Romsdal står foran store utfordringer når det gjelder nybygg innen sykehussektoren. Det har vært bred politisk enighet om å ha fire sykehus i fylket. Dette har engasjert både politikere og folk flest. Med det nye styrets innstilling til offentlig innsyn, er både det politiske miljøet og brukerne avskåret fra å delta i denne viktige samfunnsdebatten. Dette berører pasienter og over 100 000 mennesker.

Svar:

Den offentlige helsetjenesten skal drives med åpenhet i forhold til sine omgivelser. Derfor er offentlighetsloven gjort gjeldende for foretakene. Offentlighetsloven gir en rekke innsynsmuligheter, men den omfatter som kjent ikke møteoffentlighet. Dette innebærer at styrene fra Stortingets side er gitt anledning til å utøve skjønn på dette området. De regionale helseforetakene har valgt ulik praksis med hensyn til møteoffentlighet, samtidig som alle er aktive med å informere om styrenes arbeid. Dette gir et godt grunnlag for å få erfaring med både åpne og lukkede møter.

Det er et viktig hensyn ved den nye foretaksmodellen at styrene skal kunne virke under stabile organisatoriske rammebetingelser. Jeg finner det derfor ikke riktig å gå inn å pålegge styrene møteoffentlighet. Derimot har jeg allerede varslet at jeg med utgangspunkt i bestemmelsen i § 35 i helseforetaksloven om pasienters og andre brukeres innflytelse vil følge opp overfor de regionale helseforetakene at det i dette arbeidet skal etableres brukerutvalg. Dette er en arbeidsform som jeg selv har gode erfaringer med og som bidrar til å åpne offentlige virksomheter i forhold til dem som mest berøres.

I forhold til spørsmålet om åpenhet og dialog med berørte interessenter viser jeg til at det i forløpet til helseforetakslov var med et opplegg med regionale rådsorganer. Dette var en av de bestemmelsene som ikke ble vedtatt av Stortinget. I de mønstre som nå må skapes vil jeg legge vekt på at det også utvikles hensiktsmessige kontaktformer med regional og lokal forvaltning. En god utvikling på dette området vil bidra til åpenhet om plan og utviklingsarbeid i foretakene.

Spørsmål nr. 192

Innlevert 14. februar 2002 av stortingsrepresentant Finn Kristian Marthinsen

Besvart 21. februar 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Utelukkende av økonomiske årsaker ser de fire hospitantene ved Kriminalpolitisen, jf. St.meld. nr. 52 for 2000-2001, seg ute av stand til å kunne fullføre toårshospiteringen. Hospitantordningen er ment å være et viktig ledd i arbeidet med å spre kompetanse om seksuelle overgrepssaker til politidistriktene.

Hva vil justisministeren gjøre for å løse det pro-

blemet som avdekkes gjennom oppsigelseskrev av 5. februar 2002 fra hospitantene til Kriminalpolitisen v/Arne Huuse?»

Begrunnelse:

Når Stortinget nå har vedtatt en ordning som skal gi Kripos større kompetanse på arbeidet med seksuelle overgrepssaker, så inngår hospitantordningen

som en ordning for å skaffe faglig kompetanse til de ulike politidistriktene. I forhold til de behov for styrking av kontoret med flere stillinger som Kripes-sjefen gav uttrykk for umiddelbart etter stortingsvedtaket i trontaledebatten i 2000, er hospitantene ikke bare tenkt å være passive mottakere av kunnskap og erfaring, men også aktive bidragsytere gjennom deltagelse og utvikling. Dette forutsetter naturligvis at forholdene legges til rette slik at hospitantenes økonomiske vilkår ikke endres negativt i forhold til den hverdag de har i sitt normale ansettelsesforhold. Hospitantordningen vil i stor grad fungere gjennom personer som har etablert familieforhold og økonomiske forpliktelser. Oppsigelsesbrevet beskriver på en nøktern og klar måte de problemer de fire står overfor. Dette synes for undertegnede å være et faktum som vil kunne ødelegge ordningen dersom problemet ikke løses raskt.

Svar:

Kripes kunngjorde hospiteringen i samsvar med gjeldende avtaler innen det statlige tariffområdet og hospitantene ble tatt ut etter søknad. Særavtale om økonomiske vilkår ved endret tjenestested mv. ble forhandlet mellom Arbeids- og administrasjonsdepartementet (AAD) og hovedsammenslutningene/ Norsk Lærerlag den 29. juni 2001 og er gjort gjeldende fra 1. juli 2001. Hospitantene ved Kriminalpolitisen og Økokrim lønnes i henhold til gjeldende særavtale, en avtale som for øvrig gjelder for alle ansatte i politi- og lensmannsetaten. Økokrim har i ca. 10 år benyttet ordningen med hospitering, og kompenserer kun i samsvar med gjeldende særavtale.

Politidirektoratet er for øvrig i dialog med de fire hospitantene og sjefen for Kriminalpolitisen om lønns- og arbeidsforholdene i hospitantperioden. Politidirektoratet vil i samarbeid med Kriminalpolitisen søke å finne konstruktive løsninger innen dagens avtaleverk, som kan medføre en tilfredsstillende situasjon for hospitantene.

Spørsmål nr. 193

Innlevert 15. februar 2002 av stortingsrepresentant Magnhild Meltveit Kleppa

Besvart 21. februar 2002 av sosialminister Ingjerd Schou

Spørsmål:

«I Innst. S. nr. 146 for 2000-2001 handsama Stortinget eit privat forslag frå tre representantar frå Sentepartiet om ei ordning med friviljug deling av pensjonspoeng for perioden 1967 til 1986 mellom ektefellar i felles verksemd. Førre regjering varsla ei sak til Stortinget om dette.

Vil samarbeidsregjeringa fylgja dette opp?»

Svar:

I St.prp. nr. 1 for 2001-2002 Folketrygden, side 114, frå Stoltenberg-regjeringa, går det fram at ein ikkje fann grunnlag for å gå vidare med forslaget om likedeling. Det heiter: "Blant annet på bakgrunn av et forslag i Dokument nr. 8:82 for 1999-2000 har departementet hatt på høring et forslag om at ektefeller med inntekt fra felles virksomhet/bedrift skal kunne få den pensjongivende inntekten likedelt for perioden 1967 til 1986. Etter 1986 har regelverk og ligning vært lagt til rette for deling mens bestemmelsene tidligere begrenset ektefellenes muligheter til å få

inntekten delt slik de ønsket. I forbindelse med behandlingen av dok. 8 forslaget merket komiteen seg at det er en forutsetning for eventuell likedeling at ingen av ektefellene har tatt ut pensjon, se Innst. S. nr. 146 (2000-2001). Høringsinstansene hadde merknader til departementets opplegg for likedeling. Blant annet ønsket jordbruksorganisasjonene en delingsordning i samsvar med arbeidsinnsatsen. Dessuten ønsket de at inntekten skulle kunne deles selv om ektefellene var pensjonister. Som pekt på i høringsskrivet vil et slikt opplegg neppe være praktisk eller juridisk mulig. Departementet har derfor ikke funnet grunnlag for å gå videre med forslaget om likedeling."

Høringsinstansane var såleis ikkje nøgde med det opplegget som var sendt på høyring og som var mogleg å gjennomføre administrativt.

Ut frå dette kan heller ikkje eg sjå at ein bør hand sama saka vidare.

Spørsmål nr. 194

Innlevert 15. februar 2002 av stortingsrepresentant Karl-Anton Swensen

Besvart 20. februar 2002 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Bredbånd og elektronisk kommunikasjon er et fremtidig satsningsområde. En tilfredsstillende elektronisk infrastruktur er en nødvendighet for en videre utbygging og utvikling av distriktene. Det ser ut til at de private tilbyderne av elektronisk kommunikasjon ikke finner det lønnsomt å sikre en tilfredsstillende infrastruktur i distriktene.

Hvordan ser statsråden på dette, og vil Regjeringen gå inn for offentlig støtte eller komme med pålegg overfor de private aktørene for å ivareta distriktenes behov?»

Svar:

En vel fungerende infrastruktur med bredbåndskapasitet er en viktig forutsetning for å realisere samfunnspolitiske mål; for distriktene, for næringsutvikling generelt, for å utjevne levevilkår mellom grupper, for helse, forvaltning og utdanning mv. Det er viktig å ikke bare ha elektronisk infrastruktur med høy overføringskapasitet, men også kompetanse til å mestre den og evne til å nyttiggjøre oss den til å utvikle tjenester og anvendelser.

Regjeringen Stoltenberg la i oktober 2000 fram en handlingsplan for bredbåndskommunikasjon. Hovedstrategien for å fremme bredbåndsutviklingen var å styrke konkurransen i markedet og styrke det offentlige som etterspørter etter bredbåndnett og -tjenester. Det var forutsatt at ev. særskilte tiltak i områder der markedet ikke virker skulle vurderes i løpet av 2002.

I statusrapporten for handlingsplanen (fra september 2001) ble det konkludert med at tempoet i utbyggingen av bredbånd i Norge av flere grunner har vært langsommere enn ønskelig for å realisere målene i handlingsplanen. På den ene siden kreves store investeringer for å legge til rette for bredbånd, og utbyggerne ønsker å vente til etterspørselen er til stede. På den andre siden tar det tid å skape tjenester som krever større overføringskapasitet og det tar tid før brukerne har satt seg inn i de mulighetene som bredbånd kan gi, og definert sine behov.

Regjeringen Bondevik ønsker å følge opp tiltakene som ligger i den foreliggende handlingsplanen for bredbåndskommunikasjon:

- når det gjelder konkurransen i telemarkedet arbeider Regjeringen for å styrke denne. Målsettingen for dette arbeidet er kvalitativt gode og billige telenetjenester i hele landet. Det er mange områder av telemarkedet der konkurransen ikke kan sies å være tilstrekkelig virksom. Innenfor den gjeldende telelovgivningen settes det et særlig fokus på

tilgang til det faste aksessnettet. Regjeringen forbereder et framlegg til Stortinget om ny regulering av elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester, som vil erstatte den nåværende telelovgivningen.

- når det gjelder stimulering av offentlig etterspørsel er HØYKOM (tilskuddsordning for høyhastighetskommunikasjon) et viktig virkemiddel, som blir videreført i perioden 2002-2004. Gjennom HØYKOM ble det i perioden 1999-2001 satt i gang om lag 100 prosjekter, hvorav ca. 75 pst. ble tildelt det distriktpolitiske virkeområdet. I tillegg til HØYKOM pågår det egne sektorsatsninger innen helse, bibliotek og utdanning.

Det pågår en rekke konkrete tiltak som en del av disse hovedsatsningsområdene. For egen del vil jeg følge opp rapporten "Framføringsveier for telenett" fra august 2001, bl.a. med å gi ut en veileder til kommunene om hvordan de kan arbeide for å styrke bredbåndsutbyggingen lokalt. Dersom det ikke finnes kostnadseffektiv tilgang til fremføringsveier forsinkes fremføringen av bredbåndstjenester. Gjennom HØYKOM vil det også bli satset på veiledningsarbeid og formidling av erfaringer fra bredbåndsprosjekter etc.

Det tas en rekke spennende initiativ på bredbåndsområdet rundt i landet. Ikke minst i områder der man kunne forvente at det i utgangspunktet ikke ville være kommersielt grunnlag for tidlig utbygging, finnes mange eksempler på at kommunene - ved å gå sammen - har klart å bygge ut infrastruktur og tjenester til priser som er sammenlignbare med sentrale områder.

Regjeringen vil vurdere om det er behov for sterkere virkemidler for å stimulere utbygging og utnyttelse av bredbånd i alle deler av landet. Som grunnlag for dette planlegger jeg å foreta en kartlegging av bredbåndsmarkedet i løpet av 2002. Per i dag er Telenor AS gjennom konsesjon pålagt å tilby visse landsdekkende tjenester. I den nye EU-reguleringen som nå er vedtatt, er ikke omfanget av det som forstås som landsdekkende tjenester utvidet til å omfatte bredbånd. Den nye EU-reguleringen åpner heller ikke for at en pålagt utbygging av bredbånd kan finansieres av aktørene gjennom en fondsordning slik tilfellet er for telefoni.

Jeg mener at ev. forslag om statlige tiltak for bredbåndsutbygging i områder der private utbyggere ikke finner det lønnsomt å satse primært bør bygge på at man skal stimulere konkurransen i markedet og den kommersielle utbyggingen gjennom økt offentlig etterspørsel.

Spørsmål nr. 195

Innlevert 15. februar 2002 av stortingsrepresentant Torny Pedersen
Besvart 22. februar 2002 av kommunal- og regionalminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Hr. og fru Sundar kom til Norge fra India og Malaysia på 90-tallet, dels på ulovlig vis. UDI fattet vedtak om utvisning i 1997. Familien er fremdeles i Norge, og har siden 1997 fått to barn. Disse barna er både statsløse og rettsløse da verken India, Malaysia eller Norge vil ha denne familien. (Herøy kommune vil gjerne ha denne familien.) Med tanke på barna mener jeg dette er en menneskerettighetskrenkelse etter FNs barnekonvensjon artikkel 7.

Er det riktig at disse barna skal straffes for handlinger som voksne har gjort lenge før de kom til verden, og hva vil statsråden gjøre for disse barna?»

Begrunnelse:

Som nevnt i spørsmålet kom Sundar til Norge i 1991 og til Herøy kommune i Nordland i 1994. Ved ankomst ble det gitt feilaktige opplysninger til myndighetene, og det samme skjedde da fru Sundar kom til Norge noe senere. Etter granskinger av de feilaktige opplysningene fattet UDI vedtak om utvisning av ekteparet i 1997.

Utvisningen skjedde ikke.

Sundar hadde da arbeidet ved Herøy Filetfabrikk siden 1994, og var meget godt likt på arbeidsplassen.

I 1998 ble arbeidstillatelsen trukket tilbake.

Med en utvisning hengende over seg fikk familien store problemer da fru Sundar var gravid og fødte sitt første barn dette året.

Siden fødte fru Sundar barn nummer to i 2000.

Justisdepartementet påla familien selv å dokumentere at de ikke fikk innreisestillatelse til sine respektive land, henholdsvis India og Malaysia. Myndighetene i de respektive landene har muntlig (får ikke skriftlige svar) uttalt at de ikke vil akseptere barna til Sundar, da disse er født i Norge. Dette betyr at dersom familien må reise ut av Norge må familien splittes. Herøy kommune vil ha denne familien, og Sundar får komme tilbake til sin arbeidsplass når det måtte være. Med å gi Sundar arbeidstillatelse kunne han forsørge sin familie, samtidig fikk familien, og ikke minst barna, en verdig livssituasjon.

I FNs barnekonvensjon artikkel 7 står det at alle barn har rett til statsborgerskap og til å vokse opp sammen med sine foreldre. Disse to barna har snille og gode foreldre, men de mangler statsborgerskap. Egentlig eksisterer ikke disse barna. Barna som ingen land vil ha. Det bør ligge rom for tilgivelse i denne

saken, slik at folks rettsoppfatning ikke krenkes, og at man slipper å snakke om menneskerettighetskrenkelser. Det haster.

Svar:

Jeg kan som kommunal- og regionalminister i henhold til utlendingsloven ikke instruere Utlendingsnemnda eller Utlendingsdirektoratet om lovtolkning, skjønnsutøvelse eller avgjørelse av enkeltsaker eller eventuelt prioritering av enkeltstående saker for behandling. Den politiske styringen av utlendingsfeltet også i forhold til enkeltindivider må derfor skje gjennom lov og forskrift. Jeg har mao. ikke rettslig adgang til å gripe inn i saken til familien Sundar.

Det oppgis at familien ikke gis innreisestillatelse til sine respektive hjemland, henholdsvis India og Malaysia. I den grad dette er relevant for vurderingen av oppholdsgrunnlag etter utlendingsloven, kan jeg ikke kommentere dette nærmere i forhold til de personene det her gjelder. Det er imidlertid alminnelig antatt at en stat har plikt til å motta egne borgere.

Det oppgis at barna ikke har noe statsborgerskap, og at de etter barnekonvensjonen artikkel 7 har krav på å få statsborgerskap. Statsborgerloven og behandlingen av enkeltsaker etter den loven hører direkte under departementets ansvarsområde.

I henhold til retningslinjer for erverv av norsk statsborgerskap til statsløse personer under 18 år må følgende vilkår være oppfylt: Søkeren må være født i Norge og ha bodd her hele tiden siden fødselen. I tillegg kreves det at søkeren har foreldre som enten har bosettingstillatelse eller fyller vilkårene for å få en slik tillatelse. Det stilles også som betingelse at søkeren ikke ved en enkel handling vil få statsborgerskap etter foreldrene, for eksempel etter søknad eller ved å inngi melding til vedkommende lands myndighet.

Som det fremgår av retningslinjene vil barna ikke fylle vilkårene for norsk statsborgerskap da foreldrene ikke har noe oppholdsgrunnlag her i landet. Hvorvidt barna faktisk er statsløse eller om de eventuelt ved en enkelt handling i forhold til myndighetene i foreldrenes hjemland kunne blitt borgere av landet, får derfor ingen betydning her. Jeg mener at gjeldende retningslinjer er i samsvar med våre forpliktelser etter barnekonvensjonen. Det følger ikke av artikkel 7 at Norge har noen plikt til å innvilge statsborgerskap til de barna det her gjelder.

Spørsmål nr. 196

Innlevert 15. februar 2002 av stortingsrepresentant Sigvald Oppebøen Hansen

Besvart 21. februar 2002 av sosialminister Ingjerd Schou

Spørsmål:

«Eg viser til at regjeringa Stoltenberg etablerte, med verknad frå august 2001, eit landsdekkjande transporttilbod for funksjonshemma til arbeids- eller utdanningsreiser.

Kan statsråden på denne bakgrunn gjere greie for kor mange som har nytta seg av ordninga, korleis potensielle brukarar er informert om ordninga og status for kor langt ein har komme med å etablere ei permanent ordning?»

Grunngjeving:

Det er ein viktig føresetnad å sikre funksjonshemma transport når det gjeld deltaking i utdanning og arbeidsliv. Då ordninga blei etablert i august 2001, var dette i første omgang ei prøveordning. Målsettinga var at ordninga skulle gjerast permanent i løpet av eit år.

Svar:

Frå 1. august i fjor blei det starta opp ei eittårig forsøksordning med arbeids- og utdanningsreiser for funksjonshemma. Forsøket gjer det mogleg for funksjonshemma å delta i arbeidsliv og ta utdanning. Formålet er mellom anna å kartlegge om eit bedra trans-

porttilbod for funksjonshemma kan gjere at tilgangen til uførepensjon blir redusert, og at utføre kjem ut i arbeid eller utdanning.

Forsøket blir prøvd ut etter to modellar for organisering av ei rasjonell transportordning. Den eine modellen er organisert i regi av trygdeetaten og køyrekontora. Den andre ordninga er organisert i tilknytning til den fylkeskommunale transporttenesta for funksjonshemma (TT-transporten).

Røynslene så langt viser at det berre er om lag 70 personar som nyttar seg av ordninga. Det er langt færre enn ein rekna med. Grunnen kan vere at forsøksordninga starta opp på relativt kort varsel.

Sosialdepartementet, Helsedepartementet, Utdannings- og forskingsdepartementet og Samferdselsdepartementet arbeider nå med eit utvida informasjonsopplegg for å nå fleire brukarar. Det er spesielt tiltak knytt til søknadsfristen til universitet og høyskolar for studieåret 2002-2003 som blir sett i verk.

Regjeringa vurderer røynslene med forsøket til nå, mellom anna også vidareføring av forsøket og eventuelle permanente løysingar.

Målet ligg fast om å sikre funksjonshemma tilgang til utdanning og arbeid.

Spørsmål nr. 197

Innlevert 18. februar 2002 av stortingsrepresentant Magnhild Meltveit Kleppa

Besvart 22. februar 2002 av sosialminister Ingjerd Schou

Spørsmål:

«I St.meld. nr. 50 for 1998-99 Utjamningsmeldinga, vart det teke initiativ til m.a. ei supplerande stønadsordning for pensjonistar med kort butid i Noreg. Stortingsfleirtalet gav støtte til eit slikt forslag.

Når vil Regjeringa fylgja det opp?»

Svar:

Eg er kjend med dei problem pensjonistar med kort butid i Noreg har og kommunane sitt ynskje om å sikre desse pensjon i staden for sosial stønad. Regjeringa tek sikte på å koma med eit framlegg som kan løyse desse problema for Stortinget til hausten.

Spørsmål nr. 198

Innlevert 18. februar 2002 av stortingsrepresentant Inge Ryan

Besvart 22. februar 2002 av nærings- og handelsminister Ansgar Gabrielsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ for å innføre immaterielle regnskaper for statlige bedrifter, slik det blant annet gjøres for enkelte selskaper i Sverige, for å avdekke totalverdiene i norske statsselskaper?»

Begrunnelse:

Mange av statens hel- eller deleide selskaper (Telenor, Norsk Hydro, Statoil, Statnett) er midt inne i en rivende teknologisk utvikling, der markedsverdien ikke gjenspeiler de reelle, langsiktige verdiene. Spesielt gjelder dette områder som forskningsinvesteringer, kompetanse og innovativ kapasitet, men også på andre områder som tilgang til varige naturressurser, design, lisenser, varemerke og goodwill. Slike verdier er vanskelig å avdekke og fastsette ut fra vanlige regnskapsføringer. Svenske Skanska var det selskapet som var først ute med å føre budsjetter for både "strukturell kapital" og "human kapital".

Svar:

Det prinsipielle utgangspunktet er at norske statlige bedrifter skal følge samme regler for årsberetning og regnskapsrapportering som tilsvarende private bedrifter. Disse regler fremgår i hovedtrekk av regnskapsloven og aksjelovene, forskrifter gitt av offentlige myndigheter, og regnskapsstandarder utgitt av Norsk RegnskapsStiftelse.

Spørsmålet om innføring av såkalte immaterielle regnskaper, som vil sette verdier på et selskaps strukturelle kapital og human kapital, er interessant, men også innfløkt.

Et høringsutkast med en standard for regnskapsmessig behandling av immaterielle eiendeler, utgitt av Norsk RegnskapsStiftelse i november 1999, peker blant annet på at utgangspunktet for regnskapsføring av immaterielle eiendeler er de generelle vurderingsreglene for anleggsmidler i regnskapsloven § 5-3.

Loven har videre en spesiell vurderingsregel for egen forskning og utvikling i § 5-6. Standarden krever at det må foreligge en sannsynlig fremtidig økonomisk fordel for at en immateriell eiendel skal kunne balanseføres, og identifiserer kriterier som må tilfredsstilles.

Et prosjekt under Norges forskningsråd med tittelen "Immaterielle ressursar som kjelde til verdiskaping" har arbeidet med å skaffe forskningsbasert kunnskap om det potensial immaterielle ressurser har for verdiskaping og velferdsutvikling. Prosjektet løp fra 1997-99, og har hatt to delstudier. Den første har fokusert på regnskapsføring av immaterielle ressurser, og hevder at utstrakt kostnadsføring av immaterielle ressurser trolig har redusert verdirelevansen av offentliggjorte regnskaper. Den andre delstudien har sett nærmere på sammenhengen mellom immateriell kapital og variabler som investering, produktivitet, sysselsetting og vekst. Bedre regnskapsføring av immaterielle ressurser ses som en av de største utfordringene for regnskapsfaget i årene framover.

Vi er også blitt oppmerksom på at Skandia-konsernet (ikke Skanska som nevnes i spørsmålet) har arbeidet med disse forhold i tilknytning til verdsetting av konsernets totale kompetanse. Vi forstår det slik at Skandia offentliggjør en del parametre som beskriver selskapets "intellektuelle kapital", uten at dette inngår i konsernets formelle regnskapsrapportering.

For næringslivet vil synliggjøring av "intellektuell kapital" kunne være viktig i kommunikasjon med kunder, ansatte og eiere. Jeg tror imidlertid ikke at en lovbestemmelse om såkalte materielle regnskaper, spesielt for statlige bedrifter, er riktig, ut over det som i dag inngår i god regnskapsskikk. Jeg regner med at Norsk RegnskapsStiftelse vil arbeide videre med disse spørsmålsstillingene, og at dette er et arbeid som også ledelsen i våre selskaper vil ta del i og følge med interesse.

Spørsmål nr. 199

Innlevert 18. februar 2002 av stortingsrepresentant Gunn Karin Gjøl

Besvart 21. februar 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Siden i fjor høst har alle overnattingssteder i Finnmark ukentlig blitt bedt av politiet om å gi en totaloversikt over sine gjester. Ifølge utlendingsforskriften § 150 har politiet kun rett til å ta stikkprøver av nordiske hotellgjester.

Hva vil justisministeren gjøre for å rydde opp i politiets ureglementerte praksis?»

Svar:

Som et ledd i utlendingskontrollen plikter hoteller og andre overnattingssteder å føre fortegnelse over overnattingsgjester. Dette er fastslått i utlendingsloven § 45 hvor det blant annet er bestemt at Kongen kan gi bestemmelser om at den som driver hotell og andre overnattingssteder skal føre fortegnelse over alle som overnatter og gi politiet melding om dem.

Omfanget av denne plikten er nærmere regulert i utlendingsforskriften § 150 hvor det i første ledd er bestemt at det skal føres fortegnelse over alle som overnatter. I tredje ledd er det fastsatt at politimesteren eller den han bemyndiger skal godkjenne måten fortegnelsen føres på og skal til enhver tid ha adgang til gjennomsyn av fortegnelsen. Etter fjerde ledd skal politiet gi melding om alle utenlandske overnattingsgjester med unntak av nordiske statsborgere. Meldingen skal være i samsvar med den førte fortegnelsen og skal sendes politiet så snart som mulig etter utlendingens ankomst. Denne ordningen er en vide-

reføring av bestemmelser i fremmedloven fra 1956 med forskrifter, som riktignok bestemte at politiet skulle ha skriftlig melding om *alle* overnattingsgjester.

Dette innebærer at den som driver hotell og pensjonat mv. plikter å føre fortegnelse over alle som overnatter. Dette inkluderer både nordmenn og utlendinger. Det fremgår uttrykkelig av forskriften at politiet til enhver tid skal ha adgang til gjennomsyn av fortegnelsen, hvilket betyr at politiet kan be om å få se gjestelistene for så vidt gjelder både norske og utenlandske gjester. Hotellenes plikt til å sende inn gjestelistene til politiet er imidlertid begrenset til kun å gjelde ikke-nordiske overnattingsgjester. Politiet skal med andre ord ikke få oversendt komplette lister over overnattingsgjestene.

Etter det jeg har fått opplyst har politiet også motatt oversikt over norske overnattingsgjester fra et hotell i Alta. Dette har skjedd ved en beklagelig inkurie fra hotellets side, og hotellet er underrettet om at man ikke skal oversende slike fullstendige lister i fremtiden. Dette er det ikke hjemmel til, ettersom listene som skal oversendes politiet ikke skal inneholde opplysninger om nordiske statsborgere.

Avslutningsvis vil jeg understreke at ordningen med å føre oversikter over utenlandske overnattingsgjester ikke er en særnorsk ordning. Tilsvarende ordninger finnes også i andre europeiske land.